

Prófécia-sorozat az Úr Szolgájáról: a Messiásról, a Szabadítóról. Róla hangzik, hogy a pogányoknak is világossága lesz (49,6). Izráelnek pedig dicsősége lesz (Simeon, Lk 2,32). Így kell olvasni ezt a szakaszt, így lesz világossá, hogy melyik részt „ki mondja”, kinek a nevében hangzik.

Isten szólal meg – Izráelhez, de nekünk, rólunk is szól. A bűneink miatt adattunk el (ld. 59,2). Nem „harmadik fél” kényszerítette Istent, hogy adjon el, mondjon le rólunk – mi váltottunk gazdát, urat. Hívott és nem feleltünk – kezdve Ádámmal és Évával, akik már nem tudtak egyenes választ adni az Úr kérdésére.

„Bűneitekért bocsáttatott el anyátok” – „aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve...” – az, hogy urat váltottunk, hűtlenség, paráznaság. Tehát jogosan adattunk el, bocsáttattunk el Istentől.

De az elbocsátott, eladott népet Isten meg akarja szabadítani. Van hozzá hatalma, „nem rövid a keze”, de nem erőszakkal cselekszik, hanem a szavával hív minket. Nem adja fel, amikor azt látja, hogy nem figyel senki. Szól, és „az Ige teremti fület”.

„Eladattunk” – Eszter panaszodik így a királynak. Neki is teljes mértékben a kegyelemre kellett bízni magát (és az egész Babilonban élő zsidó népet): ha a király kinyújtja felé a királyi pálcát, elmondhatja a kérését, megmenekülhetnek; ha nem, meghal ő is, a többiek is. – Amikor a király kinyújtja a pálcát, ezzel „meghosszabbítja” a kezét. Isten úgy nyújtotta ki, hosszabbította meg a saját kezét, hogy emberré lett Jézus Krisztusban. „Csillag származik Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből”: ez a királyi pálca Krisztus. – Eszter megérintette a pálca végét: Izráelnek és nekünk is meg kell érintenünk („meg kell ragadnunk”) Krisztust, akkor kapunk kegyelmet és szabadulást.

„Dorgálásommal kiszáritom a tengert...” – miután Isten a szabadító hatalmáról beszélt, ezeket is elmondja, ez is az Ő hatalmához tartozik. De míg az ember a neki adatott kicsi erővel is csak pusztítani tud (önzésből), és maga is belepusztul, addig Isten a saját erejével a szabadításunkat munkálja. Akkor is, ha éppen pusztít és „gyászruhával fedi be a földet”. Háborúk alatt is és most, a járvány idején is. (Ezeket mi okoztuk magunknak, de Isten döntött úgy, hogy nem akadályozza meg.) A mostani helyzettel is „nyújtja felénk a kezét”, hív megtérésre. Megérintjük-e a pálca végét?

„Az Úr Isten bölcs (tanítványi) nyelvet adott nekem...” – „kiről mondja ezt a próféta?”. Szolgájáról, arról, aki „Isten formájában lévén... szolgai formát vett fel”. A Mester most tanítványként hallgat, és tanul tanítványként beszélni („úgy beszélek, ahogyan az Atya mondotta nekem”, Jn 12,50). Úgy is cselekedett: „hátaomat odaadtam a verőknek...”.

„Tudtam, hogy szégyent nem vallok” – hogy elvégzi, amit az Atya rábízott. De ezt meg kellett küzdenie, „szenvetéseiből tanulta meg az engedelmességet”. A világ szemében szégyen volt Jézus halála. Csak Ő tudta, hogy nem az, és azok, akik hittek benne. Ma is csak azok tudják: a saját életükben, életünkben ott van az Ő megváltása. Ha nem látom, hogy pl. a magatartásom megváltozott volna, hogy hasonlóvá lettem volna Őhöz, az, hogy Ő megváltott, akkor is ott van, ebbe kapaszkodhatok. „Közel van, aki engem megigazít” – „ki vádolná Istent választottait?”. Ezért mi sem szégyenülünk meg – de nem azért, mert „én elvégzem”, hanem mert Krisztus elvégezte, amit rá bízott az Atya.

„Aki sötétségben jár” – a világban sötét van, de ez a hívás annak szól, akiben belül is sötétség van. Jn 8,12: „aki engem követ, nem járhat sötétségben”. Aki Ővele jár, az lesz maga is a világ világossága.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! ... Én, én vagyok az Úr,
és rajtam kívül nincsen szabadító!” Ézs 43,1.11